

CODUL LINIAR

O NOUĂ CONSTANTĂ UNIVERSALĂ A LUMII¹

Nicolae Florean PINTE

floreanpinte@yahoo.com

*MOTTO: Platon, Eliade, Brâncuși ...
Oare cum mi-ar fi răstălmăcit spusele de-aici?
Lor le-nchin – din adâncul inimii – acest articol.*

ABSTRACT: The present paper rubs in the fascinating world of universal constant, together with the presentation of a new one... the Linear Code.

Până nu demult **constantele universale**, aceste „noduri gordiene”, tainice „răscruci” de neocolit prin care-a fost lăsată, *constrâns* să treacă – de musai ori de voie bună – *Zburdălnicia* realității necuprinsului lumii, răsăreau ca ciupercile după ploaie. Acum una, mai apoi încă una, până să-ntorci capul, o alta, și alta ... și tot așa, într-o urmare ce părea de neconținut.

Iată însă că de-o bună bucată de timp, vremea constantelor universale pare a fi apus. Sunt ani buni de când nu mai suntem înștiințați de apariția pe frontispiciul științei a vreo uneia noi. Să le fi secăt oare izvorul? Nici pomeneală. Cel mult ne-am „opacizat” privirea. Sau poate, în prea multul tumultului de-acum, am uitat, ori nu mai știm pare-mi-se să privim cum priveam odinioară. Să privim – învăluși în mirare și mister – la nivel de întreg, căutând esențe și nu mărunțișul

¹ Nicolae Florean Pinte – *Teoria Speciilor Informaționale*, Editura Irecson, București, 2007 (Nicolae Florean Pinte – *Traductor de deplasare numeric, absolut, Brevet de invenție Nr. RO 121492B1*).

rostrurilor mărunte. ...Să privim măcar așa cum ne îndrumă **TIS (Teoria Speciilor Informaționale [1])**, cea care-a dat suflare – într-una-i din aplicații – și *Codului Liniar*, constanta universală ce face obiectul articolului de față.

Acum, istoric vorbind, primele constante – sau dacă vrei acele constante cu care suntem familiarizați marea majoritate dintre noi – datează încă din perioada păgână (precreștină). Și-s răsărite în cultura umană odată cu dezvoltarea geometriei.

Oricât de oarecare ar fi un triunghi, intersecția celor trei bisectoare ale triunghiului se întâmplă musai într-un punct. La fel se întâmplă și cu intersecția înălțimilor, medianelor ori a mediatoarelor. Toate aceste intersecții sunt – într-un fel spus – ... constante. De ce vă ncrunțați? Chiar nu-i de mirare intersecția într-un punct – indiferent de cât de înstrâmbat este triunghiul – a bisectoarelor lui? Cu siguranță o astfel de potrivire, de intersecție universal valabilă, i-a mirat – din caleafară de mult – pe cei vechi. Cu siguranță s-or fi întrebat și ei: Oare cine și de ce-a îngăduit să se-ntâmple acest lucru? Cum de-i posibil? Cum de-i posibilă o asemenea minune?

Mai apoi, cu trecerea timpului, pe măsura dezvoltării și a altor științe (fizica, chimia etc.) constantele și-au făcut – așa cum metaforic spuneam mai sus – clipă de clipă, apariția. Ce-i drept nu mai erau exprimate în limbaj geometric, precum cele păgâne, ci mai degrabă în cel aritmetic ori algebric. Ce-i drept nu mai țintuiau în cuie zburdălnicia triunghiului, ci mai degrabă a unor fenomene fizice. Cu toate astea însă, tot constante-au rămas. Tot osaturi lăsate în lume, ca să țină în matcă, în frâu, *Zburdălnicia (Flexibilitatea)* realității necuprinsului lumii. (Viteza luminii este iată, o astfel de constantă universală, cum la fel de constantă este Constanta lui Plank, ori Numărul lui Avogadro.)

Venind înspre zilele noastre, aparițiile s-au rărit. Abia prin fizica cuantică mai ai știre despre vreo nouă „nestemată”/constantă, despre vreo nouă limită de netrecut (cum de pildă-i, dimensiunea elementară a rețelei spațiu-timp) pusă – de ce oare? – în calea și-n structura necuprinsului lumii.

Totul până aici. Iar de-aici ... pauză. Zăngănitul apariției constantelor în mediul științific al privitorilor de-acum pare a fi amuțit. Deși izvorul lor nu-i nici pe departe secăt. Și nici nu cred că vom apuca a-l vedea secăt vreodată.

Și-atunci, ce-i de făcut? Cum să știm să le „descifrăm”? Drept răspuns, repet ceea ce-am afirmat mai sus: trebuie să reînvățăm să privim, să potrivim și să interpretăm. Noile constante care așteaptă – însingurate și înfrigate – a fi descoperite, par a fi „scrise” într-un *alt fel* de „formate”. Par că sălășluiesc și își ascund dedesupturile în *alt fel* de abordări ale cunoașterii umane. În unele ce-s mai peste mână, ce-s prea mai puțin „clasice”. (De altfel misterioasa – și pentru mulți, ciudata – fizică cuantică ne-a și avertizat în acest sens. Dar noi, încă ne mai codim, încă nu i-am luat îndeajuns de mult în seamă, avertismentul.)

Toate acestea ne invită așadar, să apucăm pe-un *alt fel* de cărări culturale. Iar pentru asta e neapărat nevoie să coborâm la rădăcini, la esențe. (La *cheile mentale* și *Limbajul cheilor mentale*, cum ar spune TIS.) Acolo de unde-ncep și se-ntorc toate *înțeleșurile* minții umane.

Încheiem aici scurtul istoric, pe care l-am inserat, nu atât pentru a lua la rând cunoscutele constante universale, ci mai degrabă pentru a încerca să sondăm apele în care se scaldă – probabil – cele ce au să vină; cele precum Codul Liniar.

Și încă o remarcă – dintre atâtea altele – privitor la rostul constantelor în lume. Constantele universale nu doar îngrădesc zburdălnicia lumii, ci totodată te obligă pe tine – minte de om – să potrivești văzutul, sau mai degrabă ceea ce reușești să râcăi – cum necum – în realitatea lumii, doar în acord cu ele. Te constrâng să-ți construiești puzzle-ul de cunoștințe doar în acord perfect cu ele. Nu-ți dau pace să potrivești oricum. Te obligă să ghicești – din nenumăratele posibile variante de punere în ecuație a unui fenomen – doar pe cea care nu-i zice nici măcar fă-te-ncolo constantei fenomenului. Te obligă așadar, la găsirea unor formule speciale, rare – frumoase și de neuitat (Ex. $E=mc^2$) – în care poate fi așezată în ecuație una-alta dintre zburdălniciile fenomenului. Ori asta ... nu-i puțin lucru

Acum – în sfârșit – vom da un prim ocol mult anunțatului Cod Liniar.

Punctul de plecare va fi *Codul Binar* din aritmetica lui 1 și 0 (aritmetica binară). „Cărămizile” („literele”) binarului cod – ca de altfel al tuturor codurilor din câmpul informației digitale/binare – sunt, va să zică, 1 și 0. Iar „cuvintele” („indivizii”) pe care-i codifică codul – în întregul lui – sunt combinații de 1 și 0.

Întrebarea-i: De ce-am adus în pagină Codul Binar? Care-i esența Codului Binar? Ce știe să facă – din perspectiva Codului Liniar – Codul

Binar? Răspunsul: Realizează *maximul de combinații distincte* ce pot fi formate cu n biți. De pildă, cu trei biți poți forma maxim 2^3 (opt) combinații/indivizi distincți.

Iată – mai jos – în întreaga lui desfășurare, Codul Binar pentru trei biți.

```

0 0 0
0 0 1
0 1 0
0 1 1
1 0 0
1 0 1
1 1 0
1 1 1

```

Aceasta-i esența binarului cod. Aceasta-i practic singura *constrângere* cerută acestui cod: realizarea *maximului de combinații distincte* ce pot fi formate cu n biți.

Părăsim Codul Binar, întrebându-ne – desigur, din aceeași perspectivă a Codului Liniar -: Ce-ar trebui oare să facem, de-am dori să-l constrângem mai mult pe cel Binar?

Soluția ne-a dat-o **Gray**. Cel care nu s-a mulțumit la a obține doar numărul maxim de combinații distincte ci, în plus, a aranjat în așa fel combinațiile de biți (indivizii codului), încât la trecerea de la o combinație la alta (de la un individ la altul) să nu se schimbe mai mult de-un bit. Așa a apărut *Codul Gray*. Liderul de necontestat – până la apariția celui Liniar – în construcția diferitelor traductoare de poziție, dar nu numai.

Iată de pildă, cum arată – pentru aceiași trei biți – Codul Gray.

```

0 0 0
0 0 1
0 1 1
0 1 0
1 1 0
1 1 1
1 0 1
1 0 0

```

Așadar, Codul Gray este diferit față de cel Binar, prin această „dimensiune”/constrângere suplimentară – prezentă la nivelul întregului cod – prin care se impune, în plus, și o anumite aranjare (ordonare) a indivizilor în întregul codului. O aranjare în care un individ să nu difere de vecinul lui decât printr-un singur bit de informație.

Prin această constrângere, Codul Gray devine un cod ce poate fi corectat (ar ține să vă precizeze informaticienii). Prin această constrângere, siguranța în exploatare (în aplicațiile practice, precum cele din domeniul traductoarelor de poziție) este mult sporită. Bunăoară, n-ai cum trece – informațional – de la o poziție curentă – codificată, a traductorului – la următoarea, prin schimbarea a mai mult de-un bit de informație, fără a nu avea ceva în neregulă. Fapt ce pune pe jar deșteptăciunea traductorului ... și uite-așa se împiedică întrucâtva citirile eronate ale acestuia.

Am zăbovit îndeajuns și la nivelul Codului Gray. Acum nu-mi rămâne decât să vi-l scot în cale pe cel Liniar.

Uitându-mă în spate, constat că de când am apucat-o pe urmele acestor coduri – ba chiar de dinainte de aceasta – le-am tot arătat cu degetul constrângerile în care-s rostuite. Și bine-am făcut. Văd că demersul meu dă roade. Acum îmi este mult mai ușor să vă-ntreb: Ce credeți că are-n plus Codul Liniar, față de celebrul și arhicunoscutul Cod Gray? Răspunsul logic și firesc este: Constrângeri suplimentare. Atenție: Încă trei! – în plus – față de cele două ale încetățenitului Cod Gray.

De unde-am făcut rost de încă trei în plus? Sincer să fiu, cele trei constrângeri suplimentare sunt create prin aplicarea – la nivelul întreg întregului codului – a trei *chei mentale* (a trei *înțeleșuri*, a trei *idei* în care pot fi rearanjați – suplimentar – indivizii codului).

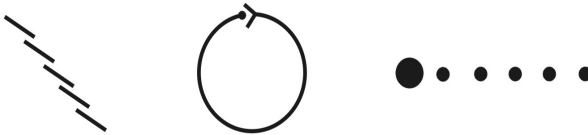
N-am să mai lungesc vorba. Vă prezint cheile în discuție, chei – vezi și TIS – ce-s înregimentate în orice minte de om, din orice colț de lume. Îngăduiți-mi însă – dacă tot s-a-ntâmplat ca Liniarul cod să vadă lumina zilei aici, între Orient și Occident, aici unde se rup, ori dacă vreți, se întrepătrund lumile – să le prezint (deși-s a-materiale, adimensionale și atemporale) înveșmântate în straie lumești din cele de-ale noastre; tradiționale, specifice acestor pământuri dintre lumi.

Prima cheie este cea după care se orânduiesc șindrilele de lemn de pe acoperișurile neasemuitelor biserici de lemn maramureșene;

Cea de-a doua-i cea după care s-a-nvățat șarpele să-și muște coada;

Iar **cea de-a treia** este cea după care se-nșiruie în mers legănat, gâsca cu bobocii ei.

Priviți-le – ca idee – „schițate” mai jos.

Sunt vechi. Vechi de-când lumea și pământul.

Ce ne-ndrumă – de fapt – să facem aceste nepieritoare chei? Care-s de fapt, ideile – de reorganizare a întregului codului – înmagazinate în arhetipalele chei?

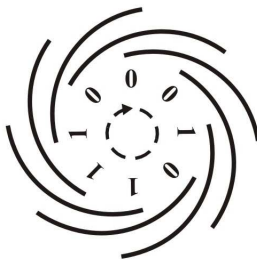
Ultima (a treia) ne sfătuiește să *înșiruim* indivizii codului.

Prima nu ne dă pace să-i înșiruim oricum, ne zgândăre să-i înșiruim *suprapunându-i*. Să-i naștem unul din altul. Să-i petrecem cât mai strâns posibil. Altfel spus, să facem în așa fel încât fiecare individ de n biți, să calce cu $(n-1)$ biți pe cel din fața sa și cu $(n-1)$ biți pe cel din spatele său. (Petrecându-i atât de strâns, păstrăm și ideea de la Codul Gray, cea de-a schimba un singur bit la trecerea de la un individ la altul al codului).

În fine, *a doua* cheie e din cale-afară de seducătoare. Ne cere să-nchidem liniarul cod, într-un mod cu totul aparte. Ne cere să-i petrecem începutul cu sfârșitul, să-l facem să-și muște – pe-o cât mai mare porțiune – coada. Câtă vreme n-avem voie să stricăm ideile înmagazinate în celelalte chei, ne obligă așadar, să-i suprapunem pe $(n-1)$ biți începutul cu sfârșitul (primul cu ultimul individ al codului).

Și-acum să tragem aer în piept. Nu-i treabă ușoară să rostuiesti în cinci constrângeri – două moștenite, trei nou venite – întreg întregul codului. Nu-i de ici-de-colo s-ajungi să le reunești într-un același loc pe toate deopotrivă. Ce-i de mirare însă, e cum de-a fost lăsat să se-ntâmpale – să poată fi posibilă – o astfel de rostuire? Cum de se pot totuși „intersecta” într-un același loc?

Nu vă mai fierb. Știu că sunteți nerăbdători. Iată – pentru $n=3$ – în persoana *Codului Liniar 3*, cea mai strâns posibilă „structură” în care poate fi împachetată liniara lume a tuturor indivizilor codificați pe trei biți: **0 0 0 1 0 1 1 1**. Sau, dacă doriți, mai complet spus (trageți cu ochiul la oricare dintre cele două figuri de mai jos):

Să vedem dacă-i corect. Pentru asta parcurgeți-l mental, din bit în bit, și-n sensul indicat în figura la care-ați tras cu ochiul. Parcurgeți-l în întreg întregul său (nu uitați va să zică, că-și mușcă și coada). Începeți – de pildă – de la individul 000. Veți obține pe rând, toți cei opt indivizii distincți ai codului, respectiv: **000, 001, 010, 101, 011, 111, 110** și **100**. Deci ceea ce-am întreprins este corect.

Acum putem răsufla ușurați. Sau poate, din contră, abia de-aici încolo – pe măsură ce ne vom rătăci tot mai adânc prin cotloanele Liniarului cod – ni se va tăia respirația. Trageți așadar mai vârtos aer în piept și deschideți-vă rogu-vă, cât mai larg baierile minții și sufletului. De-aici încolo, mirarea, misterul și minunea ne vor însoți la tot pasul.

Revenim – până una alta – la Codul Liniar 3. Iată că doar cu *opt* biți de cod, cu doar patru de 0 și patru de 1 – în loc de *douăzecișipatru!* cât utilizează Codul Gray ori cel Binar – reușim să codificăm tot ceea ce codifică precedentele două coduri.

Reușim altfel spus – „ca efect colateral” al acestei strânse împachetări a indivizilor codului – o importantă economie de materie informațională (biți de cod). Așa se-ntâmplă atunci când procedezi oarecum precum procedează natura, ori dacă vreți, mintea umană. Când nu cauți să lăbărțezi prin prea mulți biți întregul codului ci, în schimb,

ești mult mai preocupat și darnic în a găsi și relaționa, prin cât mai multe relații, întregul codului.

Acum, avantajele *șindrilatului* cod, față de celelalte două prezentate, nu se opresc aici. *Supraviețuirea și regenerabilitatea* informațională a Codului Liniar – în aplicațiile ce-și duc existența în câmpuri puternic parazitare informațional – este de departe cel mai mare atu al codului. Despre acestea, despre *conștiința întregului* pe care-o are codul nostru, cât și despre multe altele, vorbește pe larg TIS[1]. Așa încât, nu ne vom întinde la a i le prezenta și aici. Nu ne vom abate din drum, de la calea pe care-am apucat-o; cea care-l așează și-l adeverește drept una din constantele universale ale lumii.

V-am prezentat – în carne și oase – *Codul Liniar 3*, unul din membrii familiei **Codului Liniar**. Ce-ar fi să rezumăm – începând de la *Codul Liniar 1* și continuând până hăt la *Codul Liniar n* – câteva reguli și proprietăți ale acestei familii, ce-s respectate și păstrate cu sfințenie de către oricare din membrii săi:

- codul conține *toate combinațiile posibile* ce se pot forma cu Indivizi de n biți (se pot forma 2^n combinații);

- fiecare Individ este prezent *o singură dată* în cod;

- numărul biților de cod *este egal* cu cel al Indivizilor (n și n);

- fiecare Individ (de n biți) se regăsește cuprins pe distanță de $(n-1)$ biți atât în Individul din față sa cât și în cel din spatele său. Adică fiecare Individ **Prezent**, calcă deopotrivă pe **Trecut** și pe **Viitor**, ar putea preciza mai altfel, unul ce-i ochi și urechi la spusele mele;

- acest cod reprezintă forma liniară *minimă* de înlanțuire a celor n biți, pentru a forma maximul de Indivizi (de câte n biți). Argumentul pe care se sprijină această liniuță este acela că, distanța dintre doi Indivizi consecutivi este doar de *un bit*. Adică distanța minimă posibilă;

- codul este închis. Atât de închis, încât își mușcă pe-o distanță de $(n-1)$ biți coada.

Și-acum, până „a-i da pe față” definiția de constantă universală, haideți să ne lăsăm, preț de câteva rânduri, învăluiri în mirare și mister. Haideți să facem cunoștință – alături de de-acum cunoscutul *Cod Liniar 3* – cu cei mai de la-nceputuri membri ai săi:

Codul Liniar 1 este: **0 1**.

Indivizii *Codului Liniar 1* sunt: **0** și **1**.

Codul Liniar 2 este: **0 0 1 1**.

Indivizii *Codului Liniar 2* sunt: 00, 01, 11 și 10.

Codul Liniar 3 este: **0 0 0 1 0 1 1 1**.

Indivizii *Codului Liniar 3* sunt: 000, 001, 010, 101, 011, 111, 110 și 100

Codul Liniar 4

Varianta 1: 0 0 0 0 1 0 1 0 0 1 1 0 1 1 1 1

Indivizii acestui cod sunt combinații de câte patru biți și sunt în număr de șaisprezece, după cum urmează: 0000, 0001, 0010 etc.

Varianta 2: 0 0 0 0 1 0 1 1 0 1 0 0 1 1 1 1

Varianta 3: 0 0 0 0 1 0 0 1 1 0 1 0 1 1 1 1

Varianta 4: 0 0 0 0 1 1 0 1 0 0 1 0 1 1 1 1

Ce constatăm? Constatăm – și asta-i de mirare! – că doar primele trei coduri au o structură unică de așezare a Indivizilor în cadrul întregului codului. De la *Codul Liniar 4* în sus, fiecare membru al *Codului Liniar* are – respectându-și și păstrându-și regulile și moștenirile de familie – mai multe posibilități de ființare.

Misteru-i instalat. Bunăoară, n-ai cum să nu te gândești la ceea ce-a spus – cu mai bine de 600 de ani î.Hr. – orientalul Lao Zi despre *Tao*:

Rațiunea Tao, a făcut Unu.

Unu a devenit Doi.

Doi a produs Trei.

Din acestea trei au descins mai apoi toate lucrurile.

Haidеți să facem o paralelă între cele spuse de Lao Zi și Codul Liniar, în care:

Codul Liniar 1 ține loc de Unu.

Codul Liniar 2 ține loc de Doi.

Codul Liniar 3 ține loc de Trei.

Din acestea trei au descins mai apoi ... toate codurile superioare celor trei.

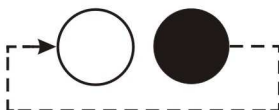
Vă las învăluți în acest mister, grăbindu-mă să v-alunec într-altul. Nu înainte însă de a-i da o mână de ajutor contextului în care acesta poate fi întrezărit. Mai precis de a reprezenta prin *purități informaționale* întregul codului. (O puritate informațională fiind în contextul de față, o porțiune de *numai 1* sau de *numai 0*, prezentă în structura codului). Am la dispoziție albul și negrul, așa încât puritățile –

mai mici ori mai mari (după cât de întinse sunt porțiunile de *numai 0* ori de *numai 1*) – vor fi reprezentate prin cercuri *goale* (*înălbite*) și respectiv cercuri *pline* (*înegrite*). Iată cum arată – de pildă – îmbrăcate în purități informaționale, primele coduri liniare.

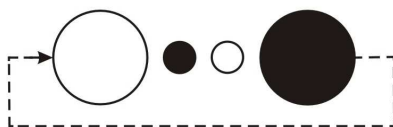
Codul Liniar 1:

Codul Liniar 2:

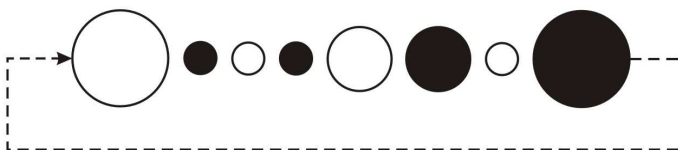

Codul Liniar 3:

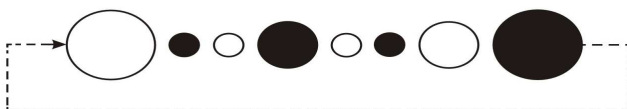

Codul Liniar 4:

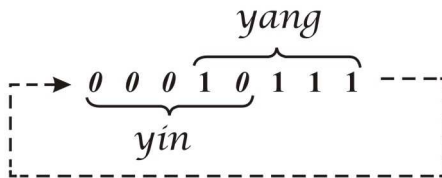
- *varianta 1:*

- *varianta 2:*

Dacă încă mai sunteți rămași în misterul iscat de paralelismul Codului Liniar cu înțeleptele afirmații ale orientului Lao Zi, atunci priviți cu mare atenție întregul purităților Codului Liniar 3. Nu-i așa că: „*Ceva mare alb, Ceva mic negru, Ceva mic alb, Ceva mare negru*” este una din cheile de lecturare a simbolului „*Yin-Yang*”? Priviți și la reprezentarea de mai jos de vi se pare cam nepotrivită/„strâmbă” cheia. Priviți cu *larghețe* de vreți să vedeți; de vreți să vă lăsați s-alunecați în mister.

Vă las încurcați și-n acest mister, ...c-așteaptă la rând altele și altele.

Reprezentarea prin purități informaționale nu ne dă pace deloc. Ne scoate-n cale fel și fel de semne de întrebare, ce ne provoacă care mai de care în a scăpăta (în a trece) dincolo de ... obișnuit.

Priviți acum – comparativ – toate codurile prezentate. Oare de ce-a fost lăsat ca în cadrul structurii fiecărui cod, *Marea puritate unu și Marea puritate zero / Marele alb și Marele negru / Binele și Răul* (aflați în cantități egale de biți) să stea lipiți – mână-n mână – unul de altul?; de parcă ăsta ar fi buricul lumii codului.

OBS. De nu vedeți spusele mele, roțiți codurile, precum îl rotesc – de pildă – eu pe cel Liniar 3.

În TIS[1], se demonstrează matematic cum, inclusiv *Codul Liniar n* este înzestrat în structura sa cu acest *nucleu*, cu acest Rege și Regină (cu acest Yang și Yin) în jurul cărora se orânduiesc restul indivizilor, poporul codului. Cum se face că-n lumea liniară nu se poate fără această subconstantă a codului, fără acest nucleu? (... Dar oare unde se poate fără ... nucleu?)

După cum vă spuneam cândva, odată ce te-aplecii asupra Liniarului cod curiozitățile și misterul te însoțesc la tot pasul. Codul Liniar este, fără doar și poate, unul peste măsură de misterios și curios. Unul transcultural.

Curios e că albul și negrul sunt – chiar și la nivelul întreg întregul codului – în cantități egale. Curioasă este orânduirea pe clase sociale a purităților codului. Dar încă și mai curios e cum, schimbând (încrețind)

structura codului într-un loc, încrețitura se mută – te miri cum – într-alt loc. ... Și câte și mai câte (vezi TIS[1]).

Dar oare **care-i structura („formula”) Codului Liniar n?**

Iată una dintre problemele pe care TIS a făcut-o *cadou* matematicienilor, dar nu numai. [În cartea TIS am procedat precum Fermat, care-a lăsat scris pe-un colț de pagină, marea conjecură: $a^n + b^n = c^n$ are soluții în domeniul numerelor naturale, doar pentru $n=2$. N-a dat soluția. A motivat că nu-i ajunge spațiul s-o scrie. ... Ca mai apoi matematicienilor să le trebuiască vreo ... 300 de ani până s-ajungă s-o demonstreze.]

Nici până-n ziua de azi nu s-a afișat cineva cu structura Codului Liniar n.

Ce-i drept n-au trecut decât un an și câteva luni de la enunțarea problemei. E încă, suficient timp. Și-apoi, nici nu m-aștept la atâta risipă – sute de ani – de timp.

... I-ai trimis pe toți „unde și-a-nțărcat mutu iapa”, m-ar „apostrofa” **Cornel Mărginean**, un bun prieten de-al meu pe care mi l-am căpătat odată cu apariția TIS, ori poate – mi-a fost hărăzit – chiar de dinainte de TIS. De dus, m-oi duce și eu într-acolo, că prea-i seducător, ar completa poetul Mărginean. Dar oare, de ce nu i-ai trimis și în cealaltă margine de lume, la – nescrisul – *Cod Liniar zero*? De ce nu spui nimic și despre începutul începuturilor familiei Codului Liniar? – ar ploua cu adânci întrebări, același ardelean.

Ce să fi spus în TIS despre Codul Liniar 0? Codul Liniar 0 are 2^0 indivizi, adică un singur Individ. Care să fie acela? Să fie 0? Să fie 1? Să fie amândoi deodată? Să nu fie nici 0 nici 1? Ce să fie oare, în acest hău de-nceput de lume?

Ce-i drept – îmi face cu ochiul și Lao Zi–: *Rațiunea Tao, a făcut Unu (alias Cod Liniar 1)*. Rațiunea Tao ar fi poate – de-ar fi să duc până la capăt acel paralelism – Codul Liniar 0. Dar cum s-o exprim concret, matematic?

... În orice caz – și aici sunt întru totul de acord cu Cornel – Codul Liniar 0 deschide – iată – încă un front de lucru căutătorilor de frumos; nu spre măreția „infinitalui” ci, înspre cea a „puținătății” nepătate a începutului. Sau poate – cine știe – înspre un același loc al necuprinsului lumii ...

Ați așteptat răbdători până aici. Și nu veți regreta. ... Terenu-i pregătit.

Mă pregătesc, în sfârșit, să definesc – ca o constantă universală – Codul Liniar. Închipuiți-vă pentru asta că pentru un n suficient de mare, ajungeți să codificați informațional – prin combinații de câte n biți – fiecare Individ al lumii.

Adăugați la aceasta faptul că diferența minimă dintre oricare cei mai asemănători doi Indivizi, nu poate fi mai mică decât minimul posibil; adică de un singur bit – elementar – de informație. Acum, dacă înainte de „Bing-Bang”-ul răspândirii Indivizilor în lume, ar fi trebuit să-i comasați într-o structură liniară informațională, cât mai compactă cu putință, în ce structură i-ați fi ordonat?

Codul Liniar n este, așadar, cea mai strânsă structură liniară în care pot fi compactați toți Indivizii de n biți ai unei lumi liniare.

(De pildă: *Codul Liniar 3* este cea mai strânsă structură liniară în care pot fi compactați toți indivizii/combițiile de trei biți.)

Această constantă, nu-i una ca oricare alta. E una dintre puținele care te lasă să-i privești – atât cât îți este dat să privești – structura internă. Iar dacă ajungi să privești, atunci ceea ce întrezărești este ... din cale-afară de misterios și tulburător. (Paginile de-aici depun, cred, îndestulătoare mărturie în acest sens.)

Închei articolul cu două-trei precizări.

În prima aş dori să vă înștiințez că abia apărutul Cod Liniar este deja implementat în practică, în cadrul unor traductoare de poziție ori de măsurare a turației. În plus, codul a trecut și râul *Tisa* ba chiar și oceanul *Atlantic* „odată” cu exportul acestor traductoare spre unele dintre prestigioasele firme de dincoace ori de dincolo de ocean (cum de pildă-ar fi, **General Electric Canada**).

A doua precizare este mai degrabă o datorie de suflet. Bunăoară, modul de abordare al articolului de față – cel din perspectiva *constrângerilor* codului – este ca urmare a unor discuții foarte productive purtate cu domnul **Gorun Manolescu**. Astăzi este mult mai limpede prin ce diferă, în esență, structura Codului Liniar, față de a altor coduri, ori față de alte structuri informaționale cunoscute. Iar pentru asta îi mulțumesc. Îi mulțumesc din suflet.

Și nu-n ultimul rând, dacă cineva „trebuia” să-mi fie alături în demersul de *popularizare a TIS*, nu știu cine-ar fi fost mai potrivit decât, bunul meu prieten, **Marius Nicolae Oltean**. Nu știu ce m-aș face fără aportul lui în conceperea articolelor, a slide-urilor de prezentare în conferințe ... și în atâtea altele. Cum să-i mulțumesc ...?